DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

12. april 2005 *

I sag C-61/03,

angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 141 EA, anlagt den 14. februar 2003,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved L. Ström og X. Lewis, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved P. Ormond og C. Jackson, som befuldmægtigede, bistået af D. Wyatt, QC, samt barrister S. Tromans, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af:

Den Franske Republik ved R. Abraham, G. de Bergues og E. Puisais, som befuldmægtigede,

intervenient,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas (refererende dommer), R. Silva de Lapuerta og A. Borg Barthet samt dommerne N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues, P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis og M. Ilešič,

generaladvokat: L.A. Geelhoed
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. oktober 2004,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 2. december 2004,

afsagt følgende

Dom

1 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har i stævningen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 37 EA, da det ikke har forsynet Kommissionen med alle almindelige oplysninger vedrørende planer om bortskaffelse af radioaktivt spild ved demonteringen af Jason-reaktoren i Royal Naval College i Greenwich.

Retsforskrifter

2 Det fremgår af Euratom-traktatens præambel, at de kontraherende parter »[var] sig bevidst, at kerneenergien udgør en væsentlig kilde til sikring af produktionens afvikling [...] og fornyelse og vil kunne fremme fredens sag«, »[havde] sat sig for at skabe betingelserne for udviklingen af en stærk kerneenergiindustri, der vil kunne stille store mængder energi til rådighed [...] samt på utallige andre områder bidrage til folks velstand«, »[tilstræbte] at der gennemføres sådanne beskyttelsesforanstaltninger, der vil fjerne farerne fra deres befolkningers liv og sundhed« samt »[ønskede] at optage andre lande i dette arbejde og samarbejde med de internationale organisationer, der er beskæftiget med udviklingen af den fredelige udnyttelse af atomenergien«.

3 I henhold til artikel 1 EA har Det Europæiske Atomenergifællesskab (Euratom) til opgave »gennem skabelsen af de nødvendige betingelser for den hurtige dannelse og udvikling af en kerneenergiindustri at bidrage til højnelsen af levestandarden i medlemsstaterne og til udvikling af forbindelserne med andre lande«.

4 Artikel 2 EA lyder således:

»Til opfyldelse af sin opgave skal Fællesskabet under de i denne traktat foreskrevne betingelser:

a) udvikle forskningen og sikre udbredelsen af teknisk viden

b) indføre ensartede sikkerhedsnormer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed og overvåge deres anvendelse

c) lette investeringer og, særligt ved at støtte virksomhedernes initiativ, sikre oprettelsen af sådanne væsentlige anlæg, som er nødvendige for kerneenergiens udvikling i Fællesskabet

d) sørge for regelmæssig og ligelig forsyning med malme og nukleart brændsel til alle brugere i Fællesskabet

e) ved passende kontrol garantere, at nukleart materiale ikke anvendes til andre formål end dem, det er bestemt til

f) udøve den ejendomsret til specielle fissile materialer, som det har fået tillagt

g) sikre store afsætningsmuligheder og adgang til den bedst mulige teknik gennem dannelsen af et fælles marked for særligt materiel og udstyr, gennem fri bevægelighed for kapital til investeringer på kerneenergiens område og gennem fri ret til beskæftigelse for specialister inden for Fællesskabet

h) med andre lande og med internationale organisationer oprette enhver forbindelse, der kan fremme udviklingen af kerneenergiens fredelige anvendelse.«

5 Traktatens afsnit II har overskriften »Bestemmelser til fremme af kerneenergiens udvikling« og omfatter bl.a. et kapitel 3, der har overskriften »Sundhedsbeskyttelse«, og som indeholder artikel 30 EA til 39 EA.

6 I henhold til artikel 30 EA og 31 EA skal der i Fællesskabet indføres grundlæggende normer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling. I artikel 30 EA defineres, hvad der forstås ved grundlæggende normer. Artikel 31 EA fastsætter den gældende procedure for udarbejdelse og vedtagelse af disse normer.

7 Artikel 34 EA bestemmer:

»Enhver medlemsstat, på hvis område særlig farlige eksperimenter skal finde sted, skal træffe yderligere bestemmelser om beskyttelse af sundheden, hvorom den forinden indhenter Kommissionen udtalelse.

Kommissionens samtykke kræves, såfremt virkningerne af disse eksperimenter kan antages at ville berøre de andre medlemsstaters områder.«

8 Artikel 37 EA fastsætter følgende:

»Hver medlemsstat skal forsyne Kommissionen med alle almindelige oplysninger vedrørende planer om bortskaffelse af radioaktivt spild i enhver form, for at det derved kan afgøres, om iværksættelsen af denne plan kan antages at medføre en radioaktiv kontaminering af en anden medlemsstats vande, jord eller luftrum.

Efter høring af den i artikel 31 omhandlede ekspertgruppe afgiver Kommissionen sin udtalelse inden for en frist af seks måneder.«

9 Artikel 124, stk. 2, EA bestemmer:

»For at sikre udviklingen af kerneenergien inden for Fællesskabet skal Kommissionen:

— [...]

— rette henstillinger og afgive udtalelser om de i denne traktat omhandlede forhold, hvis traktaten udtrykkeligt fastsætter dette, eller hvis Kommissionen skønner det nødvendigt.«

10 Med henblik på at indføre en sammenhængende vurdering af planer om bortskaffelse af radioaktivt affald som omhandlet i artikel 37 EA fandt Kommissionen, at det var nødvendigt at fastsætte de aktiviteter, der kunne medføre spild, og for hver aktivitet at fastlægge de meddelelser, som skulle gives Kommissionen i form af almindelige oplysninger. Kommissionens henstilling 91/4/Euratom af 7. december 1990 om anvendelse af artikel 37 EA (EFT 1991 L 6, s. 16) opfyldte dette formål og var gældende i tidsrummet fra den 7. december 1990 til den 5. december 1999. Henstillingen blev med virkning fra den 6. december 1999 erstattet af Kommissionens henstilling 1999/829/Euratom af 6. december 1999 om anvendelse af artikel 37 EA (EFT L 324, s. 23).

Sagens faktiske omstændigheder

11 Jason-reaktoren, hvis maksimale varmeproduktion var 10 kilowatt, blev udnyttet af forsvarsministeren i Det Forenede Kongerige ved Royal Naval College i Greenwich

fra 1962 til 1996. Reaktoren anvendtes til uddannelse af personalet og til forskningsaktiviteter i forbindelse med projektet for atomfremdrift, som var iværksat af Det Forenede Kongerige med henblik på Royal Navys atomubåde.

12 De sagsakter, der er forelagt Domstolen, angiver ikke det tidspunkt, hvor demonteringen af Jason-reaktoren var afsluttet. Det fremgår dog af nævnte sagsakter, at demonteringen fandt sted efter en anmodning herom til Environment Agency for England & Wales (miljøagentur for England og Wales), og efter at dette agentur havde truffet afgørelse herom.

13 Kommissionen blev i 1998 underrettet om, at Jason-reaktoren skulle ombygges og demonteres. Sagens akter indeholder intet om, hvem der er kilden til denne oplysning, og gør det heller ikke muligt at fastslå, om demonteringen allerede var sket på det tidspunkt, hvor den var blevet meddelt Kommissionen.

14 Kommissionen anmodede ved skrivelse af 8. januar 1999 Det Forenede Kongerige om at tilstille den oplysninger vedrørende Jason-reaktorens demontering. Det fremgår af svarskrivelsen fra nævnte medlemsstats kompetente myndigheder på denne anmodning, der var dateret den 5. marts 1999, at Environment Agency for England & Wales allerede inden sidstnævnte tidspunkt havde udstedt en ny tilladelse for bortskaffelse af radioaktivt spild fra demonteringen af reaktoren.

Den administrative procedure

15 Kommissionen tilstillede den 30. januar 2001 Det Forenede Kongerige en åbningsskrivelse, hvori den fremførte de argumenter, som lå til grund for dens opfattelse om, at medlemsstaten, da den ikke havde tilstillet Kommissionen

almindelige oplysninger vedrørende planer om bortskaffelse af radioaktivt spild ved demonteringen af Jason-reaktoren, havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 37 EA.

16 Det Forenede Kongeriges myndigheder besvarede denne åbningsskrivelse ved skrivelse af 30. marts 2001, hvori den angav grundene til, at artikel 37 EA efter dens opfattelse ikke finder anvendelse på militære anlæg, ligesom det gjordes gældende, at man ikke var forpligtet til at forsyne Kommissionen med oplysninger vedrørende demonteringen af Jason-reaktoren.

17 Den 21. december 2001 fremsatte Kommissionen over for Det Forenede Kongerige en begrundet udtalelse. Dels fastholdt den sin opfattelse i åbningsskrivelsen, og dels anmodede den medlemsstaten om at fremsætte sine bemærkninger inden to måneder fra meddelelsen af nævnte udtalelse. Det Forenede Kongeriges myndigheder har ligeledes i besvarelsen af 20. februar 2002 af denne begrundede udtalelse fastholdt deres standpunkt.

18 Herefter besluttede Kommissionen at anlægge denne sag.

Retsforhandlingerne ved Domstolen og parternes påstande

19 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 28. august 2003 har Den Franske Republik fået tilladelse til at intervenere til støtte for Det Forenede Kongeriges påstande.

20 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 37 EA, da det ikke har forsynet Kommissionen med alle almindelige oplysninger vedrørende planer om bortskaffelse af radioaktivt spild ved demonteringen af Jason-reaktoren.

— Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 Det Forenede Kongerige og Den Franske Republik har nedlagt påstand om frifindelse og om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om søgsmålet

22 Kommissionen har gjort gældende, at artikel 37 EA finder anvendelse på bortskaffelse af radioaktivt spild fra såvel civile som militære anlæg. Kommissionen har nærmere bestemt anført, at formålet med bestemmelsen er at hindre enhver risiko for radioaktiv kontaminering af en anden medlemsstat, og at bestemmelsen — eftersom beskyttelsen af befolkningen mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling, er et globalt formål — må omfatte alle former for farer, herunder farerne ved demontering af militære anlæg såsom Jason-reaktoren.

23 Det Forenede Kongerige har, støttet af Den Franske Republik, heroverfor indvendt, at artikel 37 EA ikke kan finde anvendelse på bortskaffelse af radioaktivt spild fra

militære anlæg, eftersom selve traktaten alene omfatter civil brug af kerneenergi, og bestemmelserne i traktatens kapitel vedrørende sundhedsbeskyttelse ikke kan have et bredere anvendelsesområde end det, der gælder for bestemmelser i traktatens øvrige kapitler.

24 Det bemærkes hertil, at Kommissionen vel til støtte for søgsmålet har påberåbt sig argumenter, begrundet i de særlige mål, der tilstræbes med artikel 37 EA og de øvrige bestemmelser i traktatens afsnit II, kapitel 3, vedrørende sundhedsbeskyttelse, men ikke har præciseret, hvorledes dette kapitels bestemmelser kan tillægges et anvendelsesområde, der er forskelligt fra den samlede traktats anvendelsesområde. Kommissionen har derimod hævdet, at dens fortolkning af artikel 37 EA, der er den eneste påståede tilsidesatte bestemmelse i sagen, bl.a. støttes på, at traktaten ikke indeholder nogen udtrykkelig bestemmelse, som generelt udelukker militære anlæg fra dens anvendelsesområde.

25 Domstolen skal derfor først undersøge, om der må gives Kommissionen medhold i den fortolkning, som udgør grundlaget for søgsmålet, og hvorefter militær anvendelse af kerneenergi kan henhøre under traktatens anvendelsesområde med forbehold af visse udtrykkelige bestemmelser, som indeholder begrænsede undtagelser herfra.

26 Det bemærkes herved, at de kontraherende parter ved i traktatens præambel at henvise til, at kerneenergien vil kunne fremme fredens sag, til kerneenergiindustriens anvendelse med henblik på at bidrage til deres folks velstand samt til en fredelig udnyttelse af atomenergi, har villet fremhæve traktatens civile karakter og den fortrinsstilling, der er blevet tillagt formål, som består i at fremme kerneenergi til fredelige formål.

27 Det fremgår af artikel 1 EA og 2 EA om henholdsvis de hverv og de opgaver, der påhviler Fællesskabet, at de formål, som tilstræbes med traktaten, hovedsageligt er civile og kommercielle.

28 Det må imidlertid konstateres, at der — i fravær af en udtrykkelig bestemmelse, som udelukker forsvarsforhold fra traktatens anvendelsesområde — må inddrages andre forhold ved afgørelsen af, om traktaten, i hvert fald på visse områder, kan regulere anvendelsen af kerneenergi til militære formål.

29 De fortolkningselementer, der skal tages i betragtning, kan ikke begrænses til den historiske sammenhæng, som omgav traktatens udarbejdelse, eller til indholdet af de ensidige erklæringer, som blev afgivet af repræsentanterne for visse af de stater, som deltog i de forhandlinger, der førte til undertegnelsen af traktaten. Det er korrekt, hvilket generaladvokaten har anført i punkt 80 og 81 i forslaget til afgørelse, at det fremgår af nævnte sammenhæng samt af visse erklæringer, afgivet i forbindelse med forarbejderne til en ny traktat, at traktatens eventuelle anvendelse på militære atomenergianlæg var blevet nævnt og drøftet af repræsentanterne for de medlemsstater, der deltog i nævnte forhandlinger. Det fremgår imidlertid også, at repræsentanterne havde forskellig opfattelse vedrørende dette spørgsmål, hvorfor de besluttede at lade spørgsmålet stå hen. Følgelig er disse forhold ikke tilstrækkelige til at kunne antage, at traktatens fædre har haft til hensigt, at traktatens bestemmelser skulle gælde for militærets nukleare anlæg og anvendelser.

30 Det Forenede Kongerige og Den Franske Republik har anført, at hovedindvendingen mod den opfattelse, at Euratom-traktaten kan finde anvendelse på militærets atomenergianlæg, beror på, at modsat EF-traktaten, som blev undertegnet samme dag som Euratom-traktaten og af de samme stater, der indgik sidstnævnte, indeholder den første traktat ikke undtagelsesbestemmelser med henblik på særligt at beskytte medlemsstaternes nationale forsvarsinteresser. Henset til den betydelige vægt, som medlemsstaterne ligesom de øvrige stater tillægger beskyttelsen af disse interesser, kan det ikke antages, at de stiltiende har afstået fra at indføre rimelige

garantier på et så følsomt område som militær anvendelse af atomenergi. Den fuldstændige udelukkelse af militære aktiviteter fra Euratom-traktatens anvendelsesområde er den eneste forklaring på, at traktaten ikke indeholder tilsvarende bestemmelser som EØF-traktatens artikel 48, stk. 4 (senere EF-traktatens artikel 48, stk. 4, efter ændring nu artikel 39, stk. 4, EF) og EØF-traktatens artikel 223 (senere EF-traktatens artikel 223, efter ændring nu artikel 296 EF).

31 Kommissionen har bestridt denne argumentation under henvisning til, at artikel 24 EA til 28 EA samt artikel 84, stk. 3, EA derimod viser, at medlemsstaternes forsvarsinteresser er blevet taget i betragtning og omhandles i relevante bestemmelser. Artikel 24 EA til 27 EA vedrører ordningen om hemmeligholdelse, som den viden er undergivet, hvis udbredelse vil kunne skade en eller flere medlemsstaters forsvarsinteresser. Artikel 28 EA bestemmer, at Fællesskabet er pligtigt at erstatte tab, som er forvoldt i tilfælde, hvor ansøgning om patent eller brugsmønstre af forsvarshensyn har været hemmeligholdt, som følge af deres meddelelse til Kommissionen udnyttes uretmæssigt eller bringes til en uberettiget tredjemands kundskab. Kommissionen har videre anført, at artikel 84, stk. 3, EA, der indeholdes i traktatens afsnit II, kapitel 7, vedrørende sikkerhedskontrol, fra denne kontrol udelukker materialer, der er bestemt til forsvarsformål, og som er under særlig bearbejdelse til dette formål, eller som efter denne bearbejdelse i overensstemmelse med en operativ plan er anbragt eller oplagret i et militært anlæg.

32 Som Det Forenede Kongerige imidlertid har anført under retsmødet, indebærer de omhandlede bestemmelser i Euratom-traktaten ikke nødvendigvis, at dens bestemmelser, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat, finder anvendelse på militær brug af atomenergi. Disse bestemmelser i Euratom-traktaten kan også forklares med, at anvendelsen af visse bestemmelser i traktaten dog, også selv om traktaten kun omhandler civile aktiviteter, kan påvirke aktiviteter og interesser, som

henhører under medlemsstaternes eget forsvarsområde. Dette gælder netop for bestemmelserne i traktatens afsnit II, kapitel 2, som vedrører udbredelse af viden, samt bestemmelserne i kapitel 7, der vedrører sikkerhedskontrol.

33 Desuden må det fremhæves, at de såkaldte undtagelsesbestemmelser, som Kommissionen har påberåbt sig, har begrænset rækkevidde. Bortset fra de to kapitler, hvori nævnte bestemmelser findes, indeholder traktaten ikke andre bestemmelser, der vedrører interesser eller særlige behov, der er forbundet med militærets forhold.

34 Det Forenede Kongerige har anført, at hvis Euratom-traktaten skulle finde anvendelse på militær brug af atomenergi, havde det været nødvendigt at indføre en generel bestemmelse med samme indhold som artikel 296 EF. I henhold til denne bestemmelses stk. 1 er EF-traktatens bestemmelser ikke til hinder for hver medlemsstats ret til ikke at meddele oplysninger, hvis udbredelse efter dens opfattelse ville stride mod dens væsentlige sikkerhedsinteresser, eller for, at hver medlemsstat kan træffe de foranstaltninger, som den anser for nødvendige til beskyttelse af sine væsentlige sikkerhedsinteresser, og som vedrører fabrikation af eller handel med våben, ammunition og krigsmateriel.

35 Det bemærkes herved, at flere bestemmelser i Euratom-traktaten tillægger Kommissionen betydelige beføjelser, der gør det muligt for den aktivt at intervenere ved retlig regulering eller ved tilkendegivelser med individuelle afgørelser, på forskellige aktivitetsområder, der i Fællesskabet vedrører anvendelse af kerneenergi. Det er tilstrækkeligt som eksempel herved at nævne bestemmelserne i traktatens afsnit II, kapitel 3, vedrørende sundhedsbeskyttelse, navnlig artikel 34 EA, 35 EA og

37 EA, samt bestemmelserne i afsnit II, kapitel 1, vedrørende udvikling af forskningen. Det fremgår ikke af ordlyden af disse bestemmelser, om de således regulerede områder udelukkende er af civil karakter.

36 Det er imidlertid klart, at anvendelsen af disse bestemmelser på militære anlæg, forskningsprogrammer og andre militære aktiviteter kan være til hinder for varetagelsen af væsentlige interesser i medlemsstaternes nationale forsvar. Som Det Forenede Kongerige og Den Franske Republik med føje har anført, indebærer den omstændighed, at nævnte traktat ikke indeholder nogen undtagelse vedrørende de nærmere retningslinjer for, hvornår medlemsstaterne kan påberåbe sig og beskytte disse væsentlige interesser, at det må fastslås, at aktiviteter under det militære område ikke omfattes af traktatens anvendelsesområde.

37 Der må imidlertid lægges vægt på, at Kommissionen under retsmødet ikke desto mindre har anført, at artikel 37 EA efter Kommissionens fortolkning ikke indebærer, at medlemsstaterne er forpligtet til at tilstille den oplysninger vedrørende deres militære aktiviteter. De almindelige oplysninger, som bestemmelsen omhandler, og som Kommissionen kræver meddelt, vedrører udelukkende udstyr eller anlæg, der ikke længere udnyttes militært, og som den pågældende medlemsstat derfor anser for »spild«. I henhold til denne fortolkning påhviler det enhver medlemsstat at beslutte, fra hvilket tidspunkt radioaktivt affald fra en militær kilde skal anses for spild, samt det konkrete indhold af de almindelige oplysninger, der uden fare for den pågældende stats nationale forsvar skal tilstilles Kommissionen, for at denne kan udføre den opgave, som er pålagt den ved artikel 37 EA.

38 Det Forenede Kongerige har anført, at selv om Kommissionen i henhold til den mindre strenge fortolkning af artikel 37 EA, den har anlagt under retsmødet, fremtidigt alene kræver, at medlemsstaterne skal tilstille den oplysninger, der er mindre omfattende end dem, som er fastsat i henstilling 1999/829, kan der alligevel ikke gives Kommissionen medhold. Ifølge sagsøgte prøver Kommissionen med den

nye fortolkning af artikel 37 EA at indlæse beskyttelsesforanstaltninger, som ikke er indeholdt i bestemmelsen, netop fordi militære aktiviteter altid er blevet udelukket fra traktatens anvendelsesområde. Det Forenede Kongerige anser endvidere denne fortolkning af artikel 37 EA for stridende mod den fortolkning, Kommissionen anlægger vedrørende andre bestemmelser i traktatens kapitel om sundhedsbeskyttelse. Sagsøgte påpeger endelig, at artikel 34 EA vedrørende særligt farlige eksperimenter ifølge Kommissionens opfattelse også finder anvendelse på atomprøvesprængninger.

39 Det bemærkes, således som Domstolen allerede fastslog i dom af 22. september 1988, Saarland m.fl. (sag 187/87, Sml. s. 5013), at artikel 37 EA skal fortolkes således, at en medlemsstat skal forsyne Kommissionen med alle almindelige oplysninger vedrørende en plan om bortskaffelse af spild, inden medlemsstatens myndigheder meddeler tilladelse til bortskaffelse. Domstolen antog nemlig, at det for at sikre bestemmelsens virkning, hvis formål er at hindre radioaktiv kontaminering, og henset til den betydning, de retningslinjer som Kommissionen kan fastsætte for den pågældende medlemsstat, har, er uomgængeligt nødvendigt, at Kommissionen har kendskab til alle almindelige oplysninger vedrørende en plan om bortskaffelse af radioaktivt affald i god tid, for at den efter høring af ekspertgruppen kan afgive en udtalelse, som nøje kan undersøges af denne medlemsstat under sådanne betingelser, at Kommissionens forslag kan tages i betragtning inden udstedelsen af tilladelsen.

40 En fortolkning af artikel 37 EA, hvorefter den pågældende medlemsstat kan beslutte, hvornår radioaktivt affald fra en militær kilde skal anses for civilt spild, samt det konkrete indhold af de oplysninger, der skal tilstilles Kommissionen, vil stride mod bestemmelsens formål. Dels vil en eventuel forsinket meddelelse af oplysningerne ødelægge forebyggelsens formål, dels vil en eventuelt tilpasset meddelelse af relevante oplysninger gøre det umuligt at afgive en udtalelse med fuldt kendskab til sagen.

41 I øvrigt vil en fortolkning af artikel 37 EA, som indrømmer medlemsstaterne et vidt skøn med hensyn til tidspunktet for meddelelsen af oplysningerne og deres indhold, være en kilde til strid og vil skade den rette anvendelse af bestemmelsen.

42 Herefter vil den fortolkning, Kommissionen under retsmødet har anlagt af artikel 37 EA, ikke kunne tiltrædes.

43 Kommissionen ses derfor ikke at have godtgjort, at artikel 37 EA bør finde anvendelse på demontering af det pågældende militære anlæg.

44 Det skal dog fremhæves, at den omstændighed, at traktaten ikke finder anvendelse på brug af kerneenergi til militære formål, og Kommissionen derfor ikke efter artikel 37 EA kan kræve, at medlemsstaterne tilstiller den oplysninger vedrørende bortskaffelse af radioaktivt spild fra militære anlæg, ikke på nogen måde ændrer den altafgørende rolle, som må tillægges formålet om beskyttelse af befolkningernes sundhed og miljø mod de farer, der er forbundet med anvendelsen af kerneenergi, herunder til militære formål. For så vidt som denne traktat ikke udstyrer Kommissionen med et egnet middel til at forfølge dette formål, kan det ikke udelukkes, at nødvendige foranstaltninger kan træffes i henhold til andre relevante bestemmelser i EF-traktaten (jf. i denne retning dom af 29.3.1990, sag C-62/88, Grækenland mod Rådet, Sml. I, s. 1527).

45 På grundlag af det anførte må det fastslås, at Det Forenede Kongerige ikke i henhold til artikel 37 EA var forpligtet til at forsyne Kommissionen med alle almindelige

oplysninger vedrørende planer om bortskaffelse af radioaktivt spild ved demonteringen af Jason-reaktoren, hvorfor Det Forenede Kongerige må frifindes.

Sagens omkostninger

46 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Det Forenede Kongerige har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges Kommissionen at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4, første afsnit, bærer de medlemsstater, som er indtrådt i sagen, deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) Det Forenede Kongerige frifindes.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

3) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.

Underskrifter